

רע"פ 3570/15 - יעקב בן יששכר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3570/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: יעקב בן יששכר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר (נשיאה), ג' קרא (סג"נ), מ' סוקולוב), מתאריך 18.5.2015, ב-ע"פ 61581-07-14 וב-ע"פ 27408-08-14

המבקש: בעצמו

החלטה

1.

לפני בקשה אשר הוכתרה כ"בקשה לעיכוב ביצוע דחוף" של פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר (נשיאה), ג' קרא (סג"נ), מ' סוקולוב) ב-ע"פ 61581-07-14 וב-ע"פ 27408-08-14, אף שבמהותה היא בקשת רשות ערעור על פסק הדין האמור ולפיכך אדון בה ככזו ורק אם אמצא כי יש בה ממשות - אתייחס לעיכוב הביצוע המבוקש.

להלן אביא את הנתונים הרלבנטיים להכרעה.

נגד המבקש התנהלו במקביל שני הליכים פליליים בבית משפט השלום בתל אביב-יפו:

2.

(א) בגדרי ההליך הראשון (ת"פ (ת"א) 1302/06 מדינת ישראל נ' בן יששכר) – המבקש הורשע בעבירות של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: חוק העונשין) ופגיעה בפרטיות לפי סעיפים 2(1) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981. במסגרת גזר הדין, הושת על המבקש שישה חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ומאסר על תנאי. כן הושת עליו תשלום בסך 10,000 ש"ח לטובת אוצר המדינה, וזאת לנוכח התנהלותו, שגרמה להימשכות בלתי סבירה של ההליכים.

(ב) בגדרי ההליך השני (ת"פ (ת"א) 27741-06-11 מדינת ישראל נ' בן יששכר) הורשע המבקש בעבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל דבר לפי סעיף 418 לחוק העונשין ושל שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק העונשין (להלן: תיק הזיוף). בית משפט השלום השית על המבקש: שניים עשר חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי ותשלום קנס. עוד נקבע כי המבקש ישלם פיצוי למתלונן. גם במסגרת הליך זה חויב המבקש בתשלום בסך של 10,000 ש"ח לטובת אוצר המדינה וכן שכר עדים בסך 1,000 ₪. זאת, לנוכח התנהלותו, שיצרה סחבת קשה והכבידה על הימשכות ההליכים, ובכלל זה: העובדה שסירב להתייצב לדיונים רבים מסיבות בלתי מוצדקות, מיאן לציית להחלטות בית המשפט, הגיש כמות בלתי סבירה של בקשות והתבטא בצורה בלתי הולמת ופוגענית, לרבות כלפי העדים.

3. המבקש הגיש לבית המשפט המחוזי ערעורים על פסקי הדין של בית משפט השלום הנ"ל (להלן: הערעורים), ואולם לא התייצב לדיון שנקבע בהם מבלי שהיתה סיבה מוצדקת לכך (יצוין כי מועד הדיון נדחה פעם אחר פעם לבקשת המבקש, בחלק מהפעמים – לפני משורת הדין). בית המשפט המחוזי הנכבד החליט להשתמש, איפוא, בסמכותו לפי סעיף 208 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשל"ב-1982 (להלן: חסד"פ) ולדחות את שני הערעורים בשל היעדר ההתייצבות. במסגרת זו נקבע כי המבקש יתחיל לרצות את עונש המאסר שהושת עליו – באופן מיידי.

4. המבקש הגיש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, וזו נדחתה על-ידי בית המשפט המחוזי (ערעור שהוגש על החלטה זו לבית משפט זה נדחה אף הוא (ראו: ע"פ 2391/15 בן יששכר נ' מדינת ישראל (3.4.2015))). במקביל, הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו לפי סעיף 208א לחסד"פ (להלן: בקשת הביטול). בקשתו האמורה נדחתה גם היא על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, וזאת לאחר שהתקיימו בה שני דיונים, ואף ניתנה למבקש ההזדמנות, חרף התנהלותו הבעייתית, להשמיע טענות לגופם של הערעורים.

פסק דינו המפורט והמנומק של בית המשפט המחוזי, שבגדרו נדחתה בקשת הביטול, הוא שעומד ביסוד המכלול שלפני.

5. טענתו המרכזית של המבקש במסגרת הבקשה שבכאן היא כי נגרם לו עיוות דין בכך שבית המשפט המחוזי מיאן להתייחס לראיות החדשות שהוצגו בפניו, אשר יש בהן, לסברתו, כדי להטיל ספק במהימנותו של המתלונן בתיק הזיוף. בנוסף, המבקש מעלה טענות לעניין מצבו הבריאותי, שבעטיו לא התאפשר לו, לדבריו, להתייצב לדיונים (בין היתר, לדיון שהתקיים בתאריך 30.3.2015, מושא בקשת הביטול). המבקש מוסיף כי מצבו הבריאותי ממשיך להתדרדר בעת שהותו בבית הכלא "רימונים" וכי אין הוא זוכה

לטיפול רפואי הולם.

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובחומר שצורף לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות ובנסיבות המכלול – לא מצאתי כי למבקש נגרם עיוות דין, או אי צדק-בולט, אשר מצדיק מתן רשות ערעור (ראו: רע"פ 2581/14 יקותיאל נ' מדינת ישראל (12.2.2015); רע"פ 3101/15 אבו רמילה נ' מדינת ישראל (25.5.2015)).

טעמי לכך יובאו בקצרה להלן.

7. בית המשפט המחוזי הנכבד דן בכל טענות המבקש, דבר דבור על אופניו, ודחה אותן אחת לאחת – בפסק דין מלומד ומנומק היטב. במסגרת זו, בית המשפט הנכבד נתן את דעתו אף לשאלת מהימנותו של המתלונן ב"תיק הזיוף", וקבע כי בנסיבות המקרה – אין כל הצדקה לסטות מהכלל, שלפיו ערכאת הערעור ממעטת להתערב בממצאי מהימנות, אשר נקבעו על ידי הערכאה המבררת. בהקשר זה נקבע עוד כי בית משפט השלום, בפסק דין "מנומק להפליא", המעוגן היטב בראיות "חד משמעיות", התרשם כי עדותו של המתלונן מהימנה, ומנגד, דחה את גרסאותיו העובדתיות השונות של המבקש משסבר כי אין ממש באף אחת מהן (ראו פסקאות 47-49 לפסק הדין, מושא בקשה זו). אשר על כן, נחה דעתי כי לא נגרם למבקש כל עיוות דין במישור זה.

8. בדומה, לא ראיתי להתערב גם בקביעותיו של בית המשפט המחוזי הנכבד לעניין מצבו הרפואי של המבקש. מפסק דינו של בית המשפט המחוזי, מושא בקשה זו, עולה כי החלטתו המקורית לדחות את ערעוריו של המבקש בגין היעדר התייבבות, התקבלה לאחר שהוא מצא כי אין באישורים הרפואיים שהמבקש המציא בשעתו לבית המשפט, כדי להצדיק את היעדרותו מהדין שהתקיים ב-30.3.2015. בהמשך, במסגרת הדיון בבקשת הביטול, בית המשפט המחוזי הנכבד בחן מחדש ובכובד ראש את מכלול המסמכים הרפואיים המעידים על מצבו הבריאותי של המבקש, ובכללם מסמכים חדשים שלא צורפו לבקשה המקורית לדחות את מועד הדיון, וקבע כי אף בהם אין כדי להצביע על כל סיבה מוצדקת להיעדרותו של המבקש מהדין האמור. לפיכך לא מצאתי כי נפל בהכרעתו של בית המשפט המחוזי הנכבד כל פגם המחייב את התערבותי במסגרת ערעור ב"גלגול שלישי".

9. בשולי הדברים אציין כי בתאריכים: 21.4.2015, 27.4.2015 ו-4.5.2015 יצאו תחת ידו של בית משפט זה שלוש החלטות נוספות בעניינו של המבקש, הפעם בעקבות בקשות חוזרות ונשנות לשחררו ממאסר עד למועד הדיון בבקשת הביטול (ראו: החלטותיו של השופט י' עמית ב-בש"פ 2672/15 בן יששכר נ' מדינת ישראל (21.4.2015), ב-בש"פ 2672/15 בן יששכר נ' מדינת ישראל (27.4.2015) וב-בש"פ 2672/15-ב' בן יששכר נ' מדינת ישראל (4.5.2015)). במסגרת זו, העלה המבקש טענות דומות לאלו שנטענו גם כאן, באשר להתדרדרות שחלה במצבו הבריאותי בעת שהותו בבית הכלא "רימונים". שירות בתי הסוהר השיב לטענות האמורות במסמך מתאריך 3.5.2015, בגדרו הצהיר כי: "המבקש מקבל את התרופות הרגילות אותן הוא נוטל, נמצא במעקב לחץ דם ודופק במרפאת הכלא, ואין כל אינדיקציה להחמרה במצבו" (ראו: פסקה 17 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי).

זה המקום להעיר כי חזקה על שירות בתי הסוהר, שימשיך להעניק למבקש את הטיפול הרפואי המתאים לו, כדי לשמור, במידת האפשר, על מצב בריאותו.

10. סוף דבר – הבקשה למתן רשות ערעור נדחית וממילא אף הבקשה לעיכוב ביצוע של פסק הדין. המבקש ימשיך לרצות את עונש המאסר שהושת עליו ב-ת"פ (ת"א) 27741-06-11. אינני קובע מסמרות באשר לדרך ריצוי העונש שנגזר על המבקש ב-ת"פ (ת"א) 1302/06, וזאת מחד גיסא לנוכח האמור בהקשר זה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד (והעובדה שלכאורה המדינה לא טענה שם אחרת) ומאידך גיסא בשים לב להוראת סעיף 51(א)(1) לחוק העונשין כפי שפורש בפסק הדין ב-רע"ב 2112/13 מדינת ישראל נ' שירות בתי הסוהר (23.06.2013).

ניתנה היום, י"ד בסיון התשע"ה (1.6.2015).

ש ו פ ט